

je študiral najprej bogoslovje. Ko je izstopil iz semenišča, je sprejel na priporočilo Šafařika službo vzgojitelja v družini moskovskega profesorja Ševireva. Ali poldrugoletno bivanje na Ruskem je v Havličku uničilo vseslovansko misel, za katero je bil tako navdušen, in vcepilo mu je v srce sovraštvo do carskega despotizma. Na Ruskem pa je Havlíček spoznal rusko književnost, Puškina in Lermontova, posebno pa je vzljubil Gogolja. Na Ruskem se je v njem vzbudila pesniška nadarjenost in že tu je jel pisati svoje strupene epigrame, ki so njegovo ime na Češkem tako proslavili. A ne le epigrami, ampak tudi njegovi politični članki so vzbujali občno pozornost. Uredoval je liste „Pražské Noviny“, „Česká Včela“, „Národní Noviny“ in „Slovan“. Književno največ

Rembrandt Harmensz van Ryn.

vredni so njegovi epigrami iz mlajših let; k njim so se pozneje pridružili satirični članki in pesmi. Izmed člankov najbolj znane so parodije na ljubavne romane in novele. Glavni satirični spisi so nastali šele v Briksenu, kamor ga je Bachova vlada ukazala 16. decembra 1851 po sili zapeljati. Iz Briksena se je vrnil 7. aprila 1855 na Češko, a samo po smrt, ki ga je vrgla v prezgodnji grob 29. julija 1856. Razen nekoliko prevodov iz Gogolja in Voltairja je izdal Havlíček samostojno le „Duch Národních Novin“ in „Epištoly Kutnohorské“. Vse drugo, kar je napisal, je bilo raztreseno po časopisih ali pa je ostalo v rokopisih. Šele l. 1886. je začel K. Tůma izdajati Hav-

líčkove „Vybrané spisy“, l. 1897. so izšli „Básnické spisy“ K. Havlíčka in istega leta je dr. Tobolka izdal vse Havlíčkove politične spise. *Fr. Št.*

§§

Slovaška „Muzealna spoločnost“ je dne 8. avgusta ob priliki svojega letnega zбора položila v Turčanskem Sv. Martinu vogelni kamen k muzealnemu poslopju. Slovaška stvar navzlic vsem velikim zaprekam, ki jih ji delajo Mažari, zmirom bolj napreduje. Požunski okraj ima v državnem zboru štiri slovaške narodne poslance. Po konfiskaciji „Slovaške Matice“ do l. 1890. Slovaki niso imeli nobene kulturne zbirke. 8. avgusta t. l. pa se je položil vogelni kamen za poslopje muzealnega slovaškega društva, ker ni bilo več prostora za primerno shrambo zbirki, ki so se začele l. 1890. po zgradbi „Narodnega Doma“.

Jakub Herrman, buditelj lužiških Srbov, je pred nedavnim obhajal svojo sedemdesetletnico. Župnik J. Herrman podpira vse, kar je narodu v korist. Ni sicer pisatelj ali mecen, ni bogatin, a kar ima, to je last njegovega naroda. Herrman je nekoliko let gmotno zalagal list „Lužica“, ki bi bil brez njegove pomoči nehal izhajati. Mesečnik „Lužica“ je o Herrmanu pisal, da svet takih mož nikoli ni imel in nima odveč, tem manj pa mala lužiško-srbska zemljica. *Fr. Št.*

§§

Ruski pisatelj Jasinski je pred kratkim obhajal petindvajsetletnico svojega pisateljevanja. Naučil se je čitati že v petem letu, v sedmem letu je čital življenje svetnikov in zdravniške spise, v devetem letu je pisal verze. Ko je končal študije na kijevski univerzi, je vstopil v državno službo, kateri se je kmalu odpovedal ter se je posvetil samo književnosti. Kot beletrist je Jasinski začel delovati začetkom l. 1881. Dne 14. januarja tega leta je objavil povest „Na čistotu“ v radikalnem listu Korobčevskega „Slovo“. Ta povest je bila kriva, da list „Slovo“ ni smel potem štiri mesece izhajati. Sicer pa je Jasinski že deset let poprej spisal kot dijak na kijevski univerzi članek „Razsušenje soslovnih peregorodok“ za „Kijevski Věstnik“. V članku se je mladi dijak kritično dotaknil vpeljave splošne vojaške dolžnosti; list se je s tem člankom zameril mero-dajnim vladnim krogom in je radi tega dobil cen-zurno kazen. — Jasinski (psevdonim Bělinskij) je spisal več nego 40 romanov in 200 povesti in drobnih črtic; ako se pa k temu priračunijo še njegove lirične in satirične poezije, predstavlja književno delo Jasinskega lepo knjižnico. Jasinski piše prehitro in nepotrpežljivo, zaradi tega ne utegne svojih spisov umetniško zaokrožiti. Krajše povesti, novele, črtice mu